

Sygn. akt **II AKa 219/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Stankiewicz
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014 r. sprawy

W. W. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt III K 29/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze, a zwalnia go od ponoszenia opłaty za to postępowanie.

sygn. akt II AKa 219/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 3 października 2013 r. (sygn. akt III K 29/13) oskarżonego W. W. (1) uznał za winnego popełnienia przestępstwa, polegającego na tym, że:

w okresie od 17.11.2011r. do dnia 13.02.12r. w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wyzyskał błąd przedstawicieli Spółki z o.o. (...)

w S. i (...), w zakresie uprawniania do działania jako agent (...) oraz w zakresie zdolności finansowej Firmy Handlowej (...) w zakresie możliwości zapłaty za pobrany towar w następstwie czego zamówił i otrzymał węgiel, koks za który wystawiono faktury VAT:

(...) z dnia 17.11.2011r. na kwotę 12342,16 zł,

(...) z dnia 30.11.11r. na kwotę 2835,40 zł,

(...) z dnia 23.12.11r. na kwotę 1033,20 zł,

(...) z dnia 14.01.12r. na kwotę 31.930,80 zł,

(...) z dnia 31.01.12r. na kwotę 17.815,12 zł,

(...)z dnia 05.02.12r. na kwotę 14.731,46 zł,

(...) z dnia 06.02.12r. na kwotę 15.023,71 zł,

(...) z dnia 07.02.12r. na kwotę 92.508,92

(...) z dnia 13.02.12r. na kwotę 23.516,49 zł,

(...) z dnia 07.12.2011r. na kwotę 63.842,31 zł,

(...) z dnia 08.12.11r. na kwotę 44.441,08 zł,

(...) z dnia 42.932,73 zł,

czym doprowadził Spółkę z o.o. (...), W. W. (2)

w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 343.663,38 zł tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

i za ten czyn na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny po 15 (piętnaście) złotych każda;

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 1180, 80 (jednego tysiąca sto osiemdziesiąt złotych i osiemdziesiąt groszy) łącznie z podatkiem 23 % VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu W. W. (1);

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt. 4 i art. 3 ust. 1 ustawy

z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223

z późn. zm.) określił, iż koszty procesu ponosi w całości oskarżony w tym 1200 (tysiąc dwieście) złotych opłaty;

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego.

Apelujący zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia wyrażający się w nieprawidłowym przyjęciu, iż oskarżony W. W. (1) miał świadomość co do błędnego postrzegania go przez pokrzywdzonych jako agenta spółki (...) S.A. w S.,

2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez nienależytą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i dowolne przyjęcie, że oskarżony świadomie wyzyskał błąd pokrzywdzonych lub ich niezdolność do należytego postrzegania przedsiębranego działania.

W związku z powyższymi zarzutami wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy przeprowadził wnikliwe i wszechstronne postępowanie dowodowe i w oparciu o tak zebrane dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Nie budzi wątpliwości fakt – choćby w świetle wyjaśnień samego oskarżonego, iż W. W. (1) w chwili pobierania węgla i koksu od spółki z o.o. (...) i (...) nie był od roku 2009 agentem spółki (...). Natomiast o fakcie tym nie wiedzieli pokrzywdzeni M. W. oraz W. W. (2) bowiem składając zamówienie na węgiel, R. Z. w przesłanym do nich mailu mylnie oskarżonego określiła jako agenta spółki (...), którym wcześniej w istocie był. Tymczasem, jak wynikało z zeznań pokrzywdzonych, decyzję o sprzedaży węgla oskarżonemu podjęli z uwagi na przeświadczenie, że W. W. (1) jest agentem(...) – w przeciwnym razie na taką transakcję by nie przystali. Wbrew depozycjom apelującego oskarżony W. W. (1) miał pełną świadomość tego, że był traktowany przez pokrzywdzonych jako agent (...), jak sam wyjaśnił w tej roli faktycznie „się czuł”, chociaż od kilku lat już nie reprezentował wymienionej spółki. Okoliczność, że pokrzywdzeni nie żądali od oskarżonego okazania umowy agencyjnej ze spółką (...), ani też nie dopytywali go szczegółowo o charakter jego współpracy z tą spółką, nie ekskulpuje oskarżonego w sytuacji, gdy do spółki M. W. wpłynęła informacja, że oskarżony jest agentem (...) A zatem kwestia ta nie wymagała ze strony pokrzywdzonych jakiegokolwiek weryfikowania tej informacji. Jak wskazuje na to materiał zebrany w sprawie to właśnie oskarżony to błędne przeświadczenie M. W. wykorzystał i mylnej informacji nie sprostował. Stanowisko Sądu meriti potwierdza również fakt zawarcia w celu zabezpieczenia praw zbywcy węgla, umowy cesji, między M. W. z oskarżonym (k. 33-34). Trafnie też Sąd orzekający wskazał na trudną sytuację oskarżonego. W chwili popełnienia przypisanego mu czynu był zadłużony, prowadzono przeciwko niemu dwanaście postępowań egzekucyjnych, a także osiągał niewielkie dochody z prowadzonej działalności gospodarczej. Słusznie zatem Sąd ten skonstatował, iż w sytuacji gdyby pokrzywdzeni posiadali wiedzę o problemach finansowych oskarżonego, nie podjęli by decyzji o przekazaniu mu węgla. Stanowisko Sądu pierwszej instancji w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie wyzyskania błędu pokrzywdzonych co do tego, że w rzeczywistości nie był on agentem (...) oraz jego trudnej sytuacji materialnej i wyłudzenia przez oskarżonego wskutek tego towaru wartości 343.663,38 złotych znajduje potwierdzenie w tym, że W. W. (1) chociaż sprzedał w całości pobrany od pokrzywdzonych węgiel i koks to nie dokonał należytej pokrzywdzonym za to zapłaty. Wersja oskarżonego, że wszystkie pieniądze zostały mu skradzione w autobusie, gdy wioził je w reklamówkach do banku by następnie zapłacić pokrzywdzonym za towar, słusznie została przez Sąd orzekający odrzucona jako niewytrzymująca krytyki w konfrontacji z realiami sprawy i zasadami doświadczenia życiowego. Reasumując, podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się nietrafny. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego poczynione w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ustalenia pozostają w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz zasadami doświadczenia życiowego i jako niewykraczające poza ramy swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k., korzystając z ochrony przewidzianej w tym przepisie.

Nie rażą też surowością wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz grzywny w szczególności, iż kara pozbawienia wolności orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, chociaż oskarżony w niewielkiej tylko części naprawił szkodę wyrządzoną pokrzywdzonym. Określając rozmiar tych kar Sąd Okręgowy miał bowiem na względzie wszystkie istotne w tej materii okoliczności. Zarówno te przemawiające na niekorzyść, jak również na korzyść oskarżonego. Na wymiar kary grzywny niewątpliwie miała wpływ znaczna wartość szkody, jaką oskarżony wyrządził pokrzywdzonym.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji, Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na to, że nietrafność zarzutów podniesionych apelacją była ewidentną i miały one wyłącznie charakter polemiczny, Sąd Apelacyjny uznał apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w związku z § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem Apelacyjnym.

Na podstawie art. 627 i art. 634 k.p.k. zasądzono od oskarżonego wydatki za postępowanie odwoławcze, a zwolniony został od ponoszenia opłaty za to postępowanie z uwagi na zobowiązania finansowe z tytułu orzeczonej grzywny oraz z tytułu zasądzonych w postępowaniu cywilnym odszkodowań (art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych).